

Arrest

nr. 183 932 van 17 maart 2017
in de zaken X en X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2016 (zaak nr. 195 049).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 30 september 2016 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. 196 000).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 14 december 2016 die de partijen oproept voor de terechtzitting van 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Het op 27 september 2016 ingediende beroepsverzoekschrift, bij de Raad gekend onder het rolnummer 195 049, en het op 30 september 2016 ingediende beroepsverzoekschrift, bij de Raad gekend onder het rolnummer 196 000, zijn gericht tegen dezelfde bestreden beslissing, met name de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2016, gekend onder het CG nr. 1520434.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X .

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U en uw moeder zijn geboren in Bagdad (Irak) en uw vader is geboren in Mosoel, provincie Nineveh, Irak. Uw ouders behoren beiden tot de Al-Yasein stam, net zoals uw grootvader langs moeders kant, Nadeem Al-Yasein, die raadgever van Saddam Hoessein en algemeen directeur van het paleis was. Verschillende familieleden, waaronder een tante en enkele nonkels langs uw moederskant vluchtten weg uit Irak. Uw moeder was de enige van de kinderen van Nadeem Al-Yasein die nog in Bagdad bleef en uzelf was de enige van de kleinkinderen die nog in Bagdad was. Ook uw grootvader zelf vertrok in de periode van de Amerikaanse invasie naar Amman (Jordanië) en leeft daar tot op heden nog steeds. Omwille van het feit dat u soenniet bent, uw vader van Mosoel afkomstig is en uw grootvader een bekend persoon ten tijde van het Saddam-regime is, werd u gediscrimineerd. Zo werden de wachttijden verlengd als u officiële procedures volgde of werden uw verzoeken zelfs helemaal niet ingewilligd indien u geen smeergeld betaalde. Ook aan controleposten moest u soms langer wachten en werd u aangesproken op het feit dat u familie bent van uw grootvader en dat u afkomstig bent uit Mosoel. Ook wanneer er huiscontroles waren, werd uw huis telkens volledig onderzocht, terwijl er bij andere buurtbewoners vaak slechts een identiteitscontrole aan de voordeur plaatsvond.

U hebt uw 6de middelbaar niet afgemaakt omdat uw familie uw studies niet meer kon betalen. Na uw studies begon u in 2013 te werken als alcoholverkoper in de Abu Talebstraat 33 te Al Wazariya, Bagdad. Dit is het enige werk dat u in Irak uitvoerde en u kon dit krijgen omdat de eigenaar van de alcoholwinkel, Fady Laith Satar, een buurtbewoner is. In juli 2014 kregen jullie, net zoals andere alcoholverkopers uit jullie buurt, een dreigbrief van Asaeb Ahl Al Haq (AAH) waarop uw naam en de naam van uw baas, Fady Laith Satar, vermeld stonden en waarin stond dat jullie dienden te stoppen met de verkoop van alcohol omdat dit in strijd is met de islam en jullie als afvalligen worden beschouwd. In maart 2015 kwamen er gewapende mannen langs in de winkel om uw baas te bedreigen. Uit vrees om vermoord te worden omwille van uw werk als alcoholverkoper, stopte u onmiddellijk met werken na deze bedreiging. Tien dagen later reden gewapende mannen door de wijk die één van de alcoholverkopers uit de buurt, Abdullah Mohammed Ali, doodden.

Hierna bereidde u beetje bij beetje uw vertrek voor. Vooral het bekomen van uw paspoort nam tijd in beslag. Uiteindelijk nam u op 7 augustus 2015 een vlucht van Bagdad naar Turkije. U kwam via Griekenland Europa binnen en kwam uiteindelijk op 16 augustus 2015 aan in België. De dag erna, op 17 augustus 2015, vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u faxkopijen van uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de bewonerskaart van uw moeder, de nationaliteitsbewijzen van uw moeder, grootvader, grootmoeder en de zus van uw vader, de identiteitskaarten van uw moeder, zus, vader, grootvader, zus van uw vader, huurcontracten van de alcoholwinkel voor de periodes 2013-2014 en 2014-2015, het huurcontract van de woning uw vader in Bagdad, de migratiekaart van uw vader, foto's van uw grootvader samen met Saddam Hoessein en de Facebook profielfoto van uw grootvader waar een foto van uzelf op staat.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toegekend worden. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart last te hebben ondervonden van discriminaties als gevolg van het feit dat u een soenniet bent, het feit dat uw vader van Mosoel, een gebied actueel beheerst door Islamitische Staat (IS), afkomstig is - hetgeen op uw identiteitsdocumenten vermeld staat - en het feit dat uw grootvader langs moederskant een belangrijke functie had tijdens het regime van Saddam Hoessein. Zo moest u langer wachten aan controleposten, langer wachten om procedures bij officiële instanties te doorlopen waarbij u soms smeergeld moest betalen en moest u langere huiszoeken verduren dan andere buurtbewoners. U werd er bij identiteitscontroles ook op aangesproken dat u soenniet bent, dat u afkomstig bent uit Mosoel en dat u tot het Saddam-regime behoort (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 7-12) . Er dient echter te worden vastgesteld dat de discriminaties die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, moeten immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde problemen zijn echter niet van die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden beschouwd. Zo dient te worden vastgesteld dat u wel naar school kon gaan (CGVA 1, p.3), dat u wel in staat was om te werken (CGVA 1, p.4), dat uw moeder die ook soenniet is en in een sjiitische wijk woonde, dochter is van Nadeem Al- Yasein en met uw vader die uit Mosoel komt gehuwd was, eveneens werkte als lesgeefster aan de universiteit en daarmee zelfs een voldoende hoog inkomen verdiende om geen recht te hebben op een rantsoenkaart (CGVA 1, p. 10). Er dient voorts te worden vastgesteld dat u wel verschillende identiteitsdocumenten kon bekomen bij de overheidsinstanties (documenten 1 en 2), waaronder ook een paspoort (CGVA 1, p.8). Er kan worden opgemerkt dat u noch tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens één van de gehoren op het Commissariaat-generaal gewag maakte van enige vorm van fysieke geweldpleging ten opzichte van uzelf of uw familieleden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw moeder actueel nog steeds in Bagdad woont en werkt en dat uw vader eveneens in Bagdad woont sinds de val van Mosoel (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 3-4). Daarenboven geeft u aan dat de leden van uw familie die Irak verlieten dat allemaal deden omwille van hun eigen functie tijdens het Baathregime van Saddam en nergens blijkt uit uw verklaringen dat u of uw moeder en vader ooit Irak omwille van de functie van uw grootvader hebben moeten verlaten (CGVS 2, p. 13). Tot slot, wat betreft uw opmerking dat u in uw wijk de sjiieten de meerderheid vormen en uw wijk ook omringd is door sjiitische wijken (CGVS 1, p. 11), dient nog te worden gewezen op het feit dat u persoonlijk evenwel geen problemen hebt ondervonden als soenniet wonende in een hoofdzakelijk sjiitische wijk (CGVS 2, p. 11).

U geeft verder als vluchtmotief aan dat u vervolging vreest omwille van bedreigingen die u ontving door uw activiteiten als alcoholverkoper. Er dient echter vastgesteld te worden dat uw verklaringen hieromtrent inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten, dewelke uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat AAH naar alle alcoholwinkels een dreigbrief stuurde in juli 2014 waarin jullie werden bedreigd met de dood indien jullie de winkel niet zouden sluiten. U vervolgde dat de politie en het leger nadien meer patrouilleerde maar dat zij eind februari 2015 naar oorlogsgebied dienden te vertrekken waardoor in maart 2015 leden van AAH in de straten van alcoholwinkels mensen neerschoten en hierbij één persoon om het leven kwam. Vervolgens hebben alle uitbaters hun winkels gesloten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw advocaat verklaarde nadien in een brief d.d. 6 januari 2016 dat er een fout stond in de vragenlijst. AAH heeft geen dreigbrief gestuurd maar dat het enkel om mondelinge bedreigingen ging (brief van Meester Soenen van 6 januari 2016). U verklaart vervolgens tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat het om 3 voorvallen gaat, namelijk eerst een flyer met bedreigingen op uw naam en de naam van de eigenaar, dan een persoonlijk bezoek aan de winkel waarbij uw baas mondeling werd bedreigd en vervolgens een beschieting (CGVS 1, p. 13-14).

U stelde dat u naast de ene flyer geen andere dreigbrieven had gekregen en dat u deze flyer als een dreigbrief beschouwt (CGVS 1, p. 14). Geconfronteerd met de ernstige tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw advocaat, kon u louter antwoorden dat u aan uw advocaat had gezegd dat u geen dreigbrief in uw bezit heeft en er een misverstand moet gebeurd zijn (CGVS 1, p. 15). Toch veranderden zelfs hierna nog uw verklaringen. U verklaarde immers tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal plotseling dat er twee dreigbrieven waren (CGVS 2, p.18), en kort

daarop dat er één bedreiging op papier en één mondelinge bedreiging was (CGVS 2, p.18), waarop u vervolgens weer stelt dat het over twee dreigbrieven ging (CGVS 2, p.19). Geconfronteerd met de opnieuw veranderde versie, repliceerde u dat de tweede bedreiging een brief betrof die persoonlijk door de bedreigers werd afgegeven en waarbij ze ook mondelinge bedreigingen uitten (CGVS 2, p.19). U bent niet enkel inconsistent over de manieren waarop u en uw baas bedreigd werden, u bent eveneens inconsistent over waar u zelf was toen deze bedreigingen plaatsvonden. Zo stelde u eerst dat u de dreigbrief samen met de eigenaar op de grond aan de ingang van de winkel vond toen jullie samen goederen aan het uitpakken waren (CGVS 1, p.14), terwijl u later beweerde dat u thuis was toen de eigenaar de brief vond en dat de eigenaar u ervan op de hoogte bracht toen u in de winkel toekwam (CGVS 2, p.19). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat jullie hem vonden toen jullie samen binnen kwamen na de pauze. Vervolgens werd u drie keer gevraagd of u buiten het openen van de winkel nog iets anders aan het doen was. U antwoordde dat u enkel samen met de eigenaar de winkel opende (CGVS 2, p. 20,21). Geconfronteerd met het feit dat u daarvoor verklaarde dat jullie samen goederen aan het uitpakken waren, was uw uitleg dat het normaal is dat je goederen verplaatst wanneer je de winkel binnen komt (CGVS 2, p. 21). Dit is echter niet hetzelfde als goederen uitpakken. Verder dient gesteld te worden dat het merkwaardig is dat u bij het eerste gehoor het huisnummer van de winkel kent (CGVS 1, p. 4), dat dit nummer ook overeenkomt met het nummer dat op de twee huurcontracten van de winkel staat die eveneens door u getekend werden (documenten 7 en 8), en dat u zich tijdens het tweede gehoor niet meer kon herinneren wat het huisnummer is (CGVS 2, p. 14). Op de vraag hoe het komt dat u dat tijdens het eerste gehoor op het CGVS wel wist en tijdens het tweede gehoor niet, kon u enkel antwoorden dat het nummer ook op het contract staat. Verder is het opvallend dat u bij het eerste gehoor op het CGVS wel een naam van één van de leveranciers kende (CGVS 1, p. 5), dat u er bij het tweede gehoor op het CGVS geen meer kende (CGVS 2, p. 16), en dat bij de opmerking dat u er tijdens het eerste gehoor wel één kende u toch een antwoord schuldig bleef (CGVS 2, p. 17). Een ander opmerkelijk feit is dat u stelde dat Fady Satar uw baas was (CGVS 2, p. 14), dat het Fady is die in uw wijk woonde, en dat hij het pand huurde van de eigenaar van het gebouw waarvan u de naam niet kon noemen (CGVS 2, p.15), terwijl er op beide huurcontracten die u zelf mee ondertekende staat dat Fady Laith Satar net de verhuurder was van het pand (documenten 7 en 8).

Gelet op voorgaande bevindingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan het feit dat u bedreigingen ontving vanwege uw hoedanigheid als alcoholverkoper in Bagdad.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u geenszins een grondige vrees voor vervolging zoals in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet aannemelijk hebt gemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van

een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie

in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van

blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse burgers zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven

blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en afkomst uit Bagdad staan niet ter discussie. De identiteits- en nationaliteitsgegevens van uw familieleden worden in deze beslissing evenmin betwist. De door u neergelegde foto's tonen louter en alleen uw familiale band met uw grootvader en zijn connecties met het regime van Saddam aan, niks meer en niks minder, en volstaan op zich niet, zoals hierboven reeds werd aangegeven, om aan te tonen dat u hierdoor persoonlijk een vrees voor vervolging dient te koesteren. Wat betreft de documenten waarmee u uw werkzaamheden als alcoholverkoper wil aantonen dient opgemerkt te worden dat opdat aan documenten enige bewijswaarde kan gehecht worden deze ondersteund dienen te worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie dat tal van (ver)vals(t)e documenten tegen betaling te verkrijgen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van art. 3 van het EVRM. Verzoeker beroept zich bovendien op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoeker beroept zich op de schending van de artikelen 1 en 2 van de afdeling A van de Conventie van Genève van 1951.

Aangaande de verklaringen van verzoeker zoals deze blijken uit de motivering van de bestreden beslissing voert hij aan:

"Het CVGS stelt dat de verklaring van verzoeker tijdens het DVZ interview en de verklaring van verzoeker tijdens het CVGS niet hetzelfde zijn.

Echter, verzoeker heeft dit meermaals uitgelegd. De bedreigingen, zowel aan hem als aan zijn werkgever, waren zowel schriftelijk als mondeling waardoor de verwarring soms kan optreden.

*Verzoeker was bang om terug het slachtoffer te worden van een aanslag op zijn werk, o.w.v. de inhoud van zijn werk en verzoeker was tegelijkertijd bang het slachtoffer te worden van de handelingen van de 2 mannen die hem bedreigden, eveneens o.w.v. de inhoud van zijn werk.
Dit alles toont bijgevolg geenszins aan dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde."*

Verzoeker vindt het onaanvaardbaar dat hij ongeloofwaardig wordt geacht omdat hij tijdens het tweede gehoor het huisnummer van de winkel niet meer kon herinneren.

Verzoeker verwijst naar de neergelegde documenten. Volgens verzoeker betwist verweerder de authenticiteit en inhoud niet van de documenten. Het is voor hem onbegrijpelijk waarom deze documenten niet volstaan; het CGVS heeft nooit onderzoek gedaan naar het feit of de voorgelegde documenten verkregen zijn tegen betaling en dat het in dit geval gaat over vervalsingen. Door dit niet te onderzoeken is het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel geschonden.

Aangaande de situatie in Bagdad voert verzoeker aan dat bij terugkeer naar Bagdad artikel 3 EVRM wordt geschonden. Verzoeker verwijst naar het negatief reisadvies van Buitenlandse Zaken, naar de nieuwsberichten inzake de onveilige situatie en het arrest "*J.K. and Others x. Sweden*" van 23 augustus 2016 van het EHRM. Verzoeker zal omwille van zijn soennitische religie geviseerd worden.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit de COI Focus "*Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016. Verzoeker argumenteert omtrent de onveilige situatie in Bagdad.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging stelt verzoeker:

"Het weze duidelijk dat verzoeker niet kan terugkeren.

Immers, verzoeker is afkomstig uit Bagdad én is een Soenniet én werkte als alcoholverkoper. Verzoeker was om deze redenen reeds het slachtoffer van meerdere bedreigingen. Verzoeker brengt hiervan de nodige bewijsstukken naar voor.

Dat verzoeker soenniet is maakt hem nog kwetsbaarder, maakt hem een nog groter doelwit, zoals hierboven al aangegeven en wat ook zelfs bevestigd wordt in de beslissing zelf (p.4: 'sjiitische milities blijken op hun beurt, ... voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name... Vooral Soennitische burgers zouden een groter risico lopen...').

Het CVGS erkent dat verzoeker soenniet is en dat hij van Bagdad afkomstig is."

Verzoeker stelt verder omtrent de gegronde vrees voor vervolging:

"Het weze duidelijk dat verzoeker niet kan terugkeren.

Artikel 3 van het EVRM stelt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en menselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Immers, verzoeker is afkomstig uit Bagdad én is een Soenniet én werkte als alcoholverkoper. Verzoeker was om deze redenen reeds het slachtoffer van meerdere bedreigingen. Verzoeker brengt hiervan de nodige bewijsstukken naar voor.

Dat verzoeker soenniet is maakt hem nog kwetsbaarder, maakt hem een nog groter doelwit.

Zoals het rapport van COI FOCUS "Irak De Veiligheidssituatie in Bagdad" (23.06.2016) stelt, zijn de aanvallen met explosieven hoofdzakelijk op burgers gericht (p. 16). Het rapport maakt bovendien melding van factoren die volgens Cedoca ertoe bijdragen dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiitische milities.

Wat ook bevestigd en vermeld wordt door het CGVS in haar eigen beslissing op pagina 4, 3de alinéa.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Bagdad nog steeds zeer onveilig is voor de burgers die er wonen.

Het is bijgevolg onverantwoord om in dergelijke omstandigheden verzoeker terug te sturen en hem bloot te stellen aan dergelijke gevaar."

Omtrent de persoonlijke vervolging stelt verzoeker dat hij niet kan terugkeren omdat hij vreest voor conflicten omwille van geloof. Hij stelt ook de vraag hoe hij zal onthaald worden indien men te weten komt dat hij asiel vroeg in Europa.

Verzoeker stelt dat hij geen bescherming kan verkrijgen omdat hij soenniet is.

Verzoeker argumenteert verder dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie in Irak.

3.1.2. Verweerder brengt op 19 januari 2017 een aanvullende nota bij. Deze behelst een nieuw element, namelijk een document van UNHCR getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van 14 november 2016.

3.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2.3. Inzake de bedreigingen die verzoeker zou hebben ontvangen stelt de bestreden motivering: "U geeft verder als vluchtmotief aan dat u vervolging vreest omwille van bedreigingen die u ontving door uw activiteiten als alcoholverkoper. Er dient echter vastgesteld te worden dat uw verklaringen hieromtrent inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten, dewelke uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat AAH naar alle alcoholwinkels een dreigbrief stuurde in juli 2014 waarin jullie werden bedreigd met de dood indien jullie de winkel niet zouden sluiten. U vervolgde dat de politie en het leger nadien meer patrouilleerde maar dat zij eind februari 2015 naar oorlogsgebied dienden te vertrekken waardoor in maart 2015 leden van AAH in de straten van alcoholwinkels mensen neerschoten en hierbij één persoon om het leven kwam. Vervolgens hebben alle uitbaters hun winkels gesloten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw advocaat verklaarde nadien in een brief d.d. 6 januari 2016 dat er een fout stond in de vragenlijst. AAH heeft geen dreigbrief gestuurd maar dat het enkel om mondelinge bedreigingen ging (brief van Meester Soenen van 6 januari 2016). U verklaart vervolgens tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat het om 3 voorvallen gaat, namelijk eerst een flyer met bedreigingen op uw naam en de naam van de eigenaar, dan een persoonlijk bezoek aan de winkel waarbij uw baas mondeling werd bedreigd en vervolgens een beschieting (CGVS 1, p. 13-14). U stelde dat u naast de ene flyer geen andere dreigbrieven had gekregen en dat u deze flyer als een dreigbrief beschouwt (CGVS 1, p. 14). Geconfronteerd met de ernstige tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw advocaat, kon u louter antwoorden dat u aan uw advocaat had gezegd dat u geen dreigbrief in uw bezit heeft en er een misverstand moet gebeurd zijn (CGVS 1, p. 15). Toch veranderden zelfs hierna nog uw verklaringen. U

verklaarde immers tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal plotseling dat er twee dreigbrieven waren (CGVS 2, p.18), en kort daarop dat er één bedreiging op papier en één mondelinge bedreiging was (CGVS 2, p.18), waarop u vervolgens weer stelt dat het over twee dreigbrieven ging (CGVS 2, p.19). Geconfronteerd met de opnieuw veranderde versie, repliceerde u dat de tweede bedreiging een brief betrof die persoonlijk door de bedreigers werd afgegeven en waarbij ze ook mondelinge bedreigingen uitten (CGVS 2, p.19). U bent niet enkel inconsistent over de manieren waarop u en uw baas bedreigd werden, u bent eveneens inconsistent over waar u zelf was toen deze bedreigingen plaatsvonden. Zo stelde u eerst dat u de dreigbrief samen met de eigenaar op de grond aan de ingang van de winkel vond toen jullie samen goederen aan het uitpakken waren (CGVS 1, p.14), terwijl u later beweerde dat u thuis was toen de eigenaar de brief vond en dat de eigenaar u ervan op de hoogte bracht toen u in de winkel toekwam (CGVS 2, p.19). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat jullie hem vonden toen jullie samen binnen kwamen na de pauze. Vervolgens werd u drie keer gevraagd of u buiten het openen van de winkel nog iets anders aan het doen was. U antwoordde dat u enkel samen met de eigenaar de winkel opende (CGVS 2, p. 20,21). Geconfronteerd met het feit dat u daarvoor verklaarde dat jullie samen goederen aan het uitpakken waren, was uw uitleg dat het normaal is dat je goederen verplaatst wanneer je de winkel binnen komt (CGVS 2, p. 21). Dit is echter niet hetzelfde als goederen uitpakken."

Verzoekers verweer bestaat uit een loutere ontkenning en vergoelijking van zijn verklaringen. Waar hij inzake de bedreigingen aanvoert dat "De bedreigingen, zowel aan hem als aan zijn werkgever, waren zowel schriftelijk als mondeling waardoor de verwarring soms kan optreden", wordt vastgesteld dat dergelijk algemeen en niet concreet verweer niet dienstig is. Verzoeker legde immers blijkens de terechte en pertinente motivering een veelheid aan incoherente verklaringen af.

Waar verzoeker aanvoert dat hij vervolging vreest omwille van het feit dat hij soenniet is en afkomstig is uit een familie waarvan een lid het regime van Saddam Hoessein steunde, stelt de Raad vast dat dit onvoldoende is om de concrete en terechte motivering te weerleggen waar deze omstandig motiveert als volgt:

"U verklaart last te hebben ondervonden van discriminaties als gevolg van het feit dat u een soenniet bent, het feit dat uw vader van Mosoel, een gebied actueel beheerst door Islamitische Staat (IS), afkomstig is - hetgeen op uw identiteitsdocumenten vermeld staat - en het feit dat uw grootvader langs moederskant een belangrijke functie had tijdens het regime van Saddam Hoessein. Zo moest u langer wachten aan controleposten, langer wachten om procedures bij officiële instanties te doorlopen waarbij u soms smeergeld moest betalen en moest u langere huiszoeken verduren dan andere buurtbewoners. U werd er bij identiteitscontroles ook op aangesproken dat u soenniet bent, dat u afkomstig bent uit Mosoel en dat u tot het Saddam-regime behoort (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 7-12). Er dient echter te worden vastgesteld dat de discriminaties die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, moeten immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde problemen zijn echter niet van die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden beschouwd. Zo dient te worden vastgesteld dat u wel naar school kon gaan (CGVA 1, p.3), dat u wel in staat was om te werken (CGVA 1, p.4), dat uw moeder die ook soenniet is en in een sjiitische wijk woonde, dochter is van Nadeem Al- Yasein en met uw vader die uit Mosoel komt gehuwd was, eveneens werkte als lesgeefster aan de universiteit en daarmee zelfs een voldoende hoog inkomen verdiende om geen recht te hebben op een rantsoenkaart (CGVA 1, p. 10).

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u wel verschillende identiteitsdocumenten kon bekomen bij de overheidsinstanties (documenten 1 en 2), waaronder ook een paspoort (CGVA 1, p.8). Er kan worden opgemerkt dat u noch tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens één van de gehoren op het Commissariaat-generaal gewag maakte van enige vorm van fysieke geweldpleging ten opzichte van uzelf of uw familieleden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw moeder actueel nog steeds in Bagdad woont en werkt en dat uw vader eveneens in Bagdad woont sinds de val van Mosoel (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 3-4). Daarenboven geeft u aan dat de leden van uw familie die Irak verlieten dat allemaal deden omwille van hun eigen functie tijdens het Baathregime van Saddam en nergens blijkt uit uw verklaringen dat u of uw moeder en vader ooit Irak omwille van de

functie van uw grootvader hebben moeten verlaten (CGVS 2, p. 13). Tot slot, wat betreft uw opmerking dat u in uw wijk de sjiiten de meerderheid vormen en uw wijk ook omringd is door sjiitische wijken (CGVS 1, p. 11), dient nog te worden gewezen op het feit dat u persoonlijk evenwel geen problemen hebt ondervonden als soenniet wonende in een hoofdzakelijk sjiitische wijk (CGVS 2, p. 11)."

Uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van de soennieten in Irak onder druk staat omwille van het gewapend conflict met IS. Echter, uit deze landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere feit soenniet te zijn in Bagdad afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Dit geldt des te meer aangezien verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaarde dat zijn moeder, die ook soenniet is, les geeft aan de universiteit in Bagdad. Niettegenstaande verzoekers grootvader langs moederskant een belangrijke functie had tijdens het regime van Saddam Hoessein, blijkt aldus dat zij zonder problemen succesvol deelneemt aan het maatschappelijke leven. Dit ondermijnt verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij soenniet is.

Verzoeker voert ook aan dat hij alcohol verkocht. Hierover motiveert de bestreden beslissing:

"Verder dient gesteld te worden dat het merkwaardig is dat u bij het eerste gehoor het huisnummer van de winkel kent (CGVS 1, p. 4), dat dit nummer ook overeenkomt met het nummer dat op de twee huurcontracten van de winkel staat die eveneens door u getekend werden (documenten 7 en 8), en dat u zich tijdens het tweede gehoor niet meer kon herinneren wat het huisnummer is (CGVS 2, p. 14). Op de vraag hoe het komt dat u dat tijdens het eerste gehoor op het CGVS wel wist en tijdens het tweede gehoor niet, kon u enkel antwoorden dat het nummer ook op het contract staat. Verder is het opvallend dat u bij het eerste gehoor op het CGVS wel een naam van één van de leveranciers kende (CGVS 1, p. 5), dat u er bij het tweede gehoor op het CGVS geen meer kende (CGVS 2, p. 16), en dat bij de opmerking dat u er tijdens het eerste gehoor wel één kende u toch een antwoord schuldig bleef (CGVS 2, p. 17). Een ander opmerkelijk feit is dat u stelde dat Fady Satar uw baas was (CGVS 2, p. 14), dat het Fady is die in uw wijk woonde, en dat hij het pand huurde van de eigenaar van het gebouw waarvan u de naam niet kon noemen (CGVS 2, p.15), terwijl er op beide huurcontracten die u zelf mee ondertekende staat dat Fady Laith Satar net de verhuurder was van het pand (documenten 7 en 8)."

Waar verzoeker aanvoert dat het onredelijk is om te motiveren dat hij ongeloofwaardig is omdat hij zich het huisnummer niet meer herinnert, blijkt echter dat hij geen concreet verweer voert inzake de overige vaststellingen dat hij (i) geen leveranciers kende tijdens het tweede gehoor, (ii) incoherente verklaringen aflegde over de verhuurder van het pand waar alcohol werd verkocht. Deze motivering wordt niet afdoende weerlegd zodat zij door de Raad wordt overgenomen. Van verzoeker kan ook verwacht worden dat hij zich het huisnummer herinnert van de zaak waar hij werkte aangezien hij zelf het huurcontract zou hebben ondertekend. Verzoeker legt derhalve incoherente verklaringen af omtrent essentiële elementen van zijn relaas, wat afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid inzake zijn voorgehouden activiteit van alcoholverkoper.

Verzoeker voert geen concreet element aan waaruit blijkt dat personen wiens asielaanvraag werd afgewezen reëel risico op ernstige schade.

De verwijzing naar verzoekers documenten is niet afdoende om zijn teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen. Documenten hebben een ondersteunende waarde doch vermogen te dezen niet de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen was er dan ook geen noodzaak dat verweerder deze documenten aan een onderzoek zou onderwerpen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

3.3.2. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum

Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt.

Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

3.3.4. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

Verzoekers verwijzing naar het feit dat hij soenniet is, is op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit blijkt onder meer uit de situatie van zijn moeder, zoals hoger werd vastgesteld. Uit de landeninformatie blijkt evenmin dat het loutere feit soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft op een reëel risico op ernstige schade.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X .

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS